

Děda Jarda by

Závodnice Polívková

V žilách jí proudí pestrý mix krve všeho druhu. Herecká, umělecká, ale i závodnická. Ač tuhle část skryté DNA ještě neodkryla. „Vždyť jen svému autu říkám toitoika,“ žertuje **Anna Polívková**, jinak vnučka legendárního pilota Jaroslava Juhana, který se v padesátých letech proslavil výsledky v středoamerické automobilové rallye, La Carrera Panamericana. Letos, více než půlstoletí poté, se Polívková vydala do Mexika po jeho stopách – jako členka historicky prvního českého týmu.

Ivo Pospíšil

Sport Jaké to bylo, vypravit se po boku závodníků Vojtěcha Štajfa, Petra Kačírka nebo Jaroslava Petráška po tolika letech v dědových šlápějích?

„Jak začít? Mexiko je úžasný zážitek sám o sobě. Každý z Evropy by se tam asi měl vypravit, aby pochopil, jak se tu máme dobře. Je to tam divoké a lidé na sebe moc nedávají pozor. Třeba na stavbě nemají helmy, jsou v civilu, na dálnici zase týpek sbírá za jízdy z korby kužele. A na každém rohu je tam cítit policie a vojáci se samopaly, protože tam mají boj s kartely. Není tam jednoduché žít, ale i když jsou tam chudičky, dovedou žít krásně a jsou i takoví šmrncovní.“

Sport A k tomu vy, jako výprava z dalekého Česka. Museli jste vzbudit velký zájem, že?

„Ano, byli jsme tam asi jediní jako tým, ostatní tam jezdili jako jednotlivci. Když jsme třeba dojeli na seřadiště ve Veracruz, potkala jsem tam fotografa, který si ještě fotil dědu a pamatoval si ho. Na konci jsme i potkali zakladatele závodu, jenž ho také znal. Myslela jsem si, že to říká jen tak, ale když vyprávěl, jak měl děda rád vtípy, přesvědčil mě, že ho fakt znal. Tohle totiž byla pravda.“

Sport Co vám o něm dalšího říkali?

„Pamatovali si ho jako humorného člověka, gentlemana. On se totiž uměl zapsat do srdcí ostatních, byl to takový frajer. Pár lidí i překvapilo, že byl Čech, jelikož závodil jako Guatemalec. Když to shrnu, nejprve pěšky emigroval přes kopečky, v Berlíně mu pomohl nějaký taxikář, který ho

u sebe nechal přespat a on se pak dostal metrem z východního do západního Berlína. Děda si myslel, že to byl nějaký agent, který pomáhal emigrantům.“

Sport Šťastná náhoda...

„A to nebyla poslední. Když byl totiž v Itálii, začaly mu postupem času docházet peníze. Jednou však před hotelem narazil na člověka, který si zlomil ruku a čekal na taxíka, tak ho děda odvezl do nemocnice, a ten ho za to pozval na večeři. Když se pak spolu dál bavili, ten pán mu pak řekl: Dejte mi pas, a dal mu razítko a povolení práce v Guatemale. Asi to byl nějaký zaměstnanec ambasády.“

Sport Jen pokračujte...

„Děda byl úžasný vyprávěč, zažil toho hodně a závodění pro něj byla spíše jen epizoda. Emigroval v roce

PO STOPÁCH svého slavného dědečka se vydala herečka Anna Polívková. A v Mexiku byla za hvězdu.

FOTO SPORT: MICHAL BERÁNEK, PANAMERICANARALLY.CZ (3)

ma to HRDÝ

ANNA POLÍVKOVÁ

Narozena: 24. 3. 1979 v Praze
(35 let)

Profese: herečka

Rodiče: Bolek Polívka, Evelyn Steimarová

Další příbuzní: Vendelín Budil (prapradědeček), Jiří Steimar (pradědeček), Anna Steimarová (prababička), Jaroslav Juhán (dědeček), Jiřina Steimarová (prababička), Jiří Kodet (stryc po babičce), Vendula Prager Rytířová (sestra po matce), Barbora Kodetová (sestřenice po babičce)

do toho jdou. My jsme letos zažili řadu nehod, kdy se kupodivu nic nestalo. Bylo tam Porsche, které spadlo ze srázu čtyřiceti metrů, až to vypadalo, že ta posádka nemůže přežít, ale vylezli v pořádku. Policisté to sice hlídají, ale je to nebezpečný závod. Serpentina, na každém rohu vám do silnice může skočit pes, kráva nebo ovce... Vím, že i děda se začal bát, a proto skončil.“

Sport Svezl vás nicméně v nějakém voze?

„Ano, děda jezdil úplně úžasně. Měl poršáka, lotuse, cadillac a spoustu

KDO BYL JAROSLAV JUHAN

Legendární český automobilový závodník a bývalý manžel herečky Jiřiny Steimarové, který v roce 1949 emigroval do Guatemaly, kde se poté stal nejen významným prodejcem vozů Porsche, ale také účastníkem La Carrera Panamericana, v roce 1954 dojel na čtvrtém místě. Tím prý i přiměl výrobce Porsche, aby nové modely nazývali Carrera. Dále se účastnil závodu 24 hodin Le Mans, kde skončil šestý. Přesídlil do Paříže a zemřel 28. září 2011 v Ženevě.

jiných krásných aut. Navíc byl úžasný řidič. I když jezdil někdy rychle a ostře, tak se s ním člověk nebál. To prostě cítíte, že to někdo má v ruce. Zatímco u některých lidí cítíte, že dělají frajery, u dědy jsem měla plnou důvěru.“

Sport Jak jste se tedy vy podělila za volantem?

(směje se) „No, moje auto je Toyota, ale přezdívá se jí totoika. Spíše to беру jako prostředek na přesouvání, k autům moc vztah nemám. Když si sice sednu do hezkého auta, je to pěkné, ale že bych toužila ho mít, to mi přijde zbytečný. Zvlášť na těch našich silnicích. Na druhou stranu se mi líbí, když někdo doopravdy umí řídit. Teď jsem měla možnost být jako spolujezdec na Pražské rallye a je to opravdu zážitek. Ostatně jako vždy, když někdo něco opravdu umí. Lumír Firtl umí.“

Sport Až mě napadlo, zda byste třeba příští rok nechtěla v Mexiku být čtvrtým závodníkem...

„To nevím, já bych asi byla poseroutka.“

Sport Když tady ale takto mluvíme o dědovi, sluší se říct, že jste mu než děda říkali spíše Jarda, že?

„Ano, takhle to vždy fungovalo. My jsme za ním jezdili už před revolucí a já se ho vždy ptala, zda taky on ně-

kdy přijede za námi. Vždycky mi však odpověděl, že přijede, až z názvu naší republiky zmizí jedno S. Já to tehdy moc nechápala, ale asi dva měsíce po revoluci se najednou objevil večer v okně a máma začala šilet, že je děda tady. Vzpomíná se na něj fakt dobře.“

Sport Co vám nyní maminka říká, když jste se tedy vypravila po jeho stopách?

„Samozřejmě se trochu bála, ale byla za to šťastná. I děda by byl za tohle rád. Nemohu však říct, že bych viděla Mexiko, protože jsme každé ráno brzo vstávali a jeli po daných trasách. Spíše jsem viděla slavnostní Mexiko, kde i zapadlé vesničky, o nichž nikdo neslyšel, slavily, že přijela Carrera.“

Sport Narazila jste i na údajné benzinky, kde by měly být jeho fotky?

„Ne, tohle štěstí jsem neměla, ale nějaké fotky přinesl ten fotograf. On fotil celou Carreru a všechny závodníky od roku 1950 a vydal o tom i knížku.“

Sport Nechtěla jste si ji tedy od něj vzít?

„On mi ji sám dal. Dá se říct, že jsem tam byla za takovou hvězdu v Mexiku, vnučku Jardy Juhana. Bylo kolem nás spousta lidí a třeba v Zatacetas jsem dostala medaili a plaketku. Bylo vidět, že si nás a dědy lidé vážili. Těch dvanáct dní jsem na něj neustále myslela.“

„Každý z Evropy by se tam asi měl vypravit, aby pochopil, jak se tu máme dobře.“